

Късно бѣ вече. Слънцето залѣзваше, а вѣтрѣтъ все повече се усиливаше и страховито пищѣше.

Подкарахме всички овцетѣ си къмъ село. Въ мойто стадо имаше двѣ болни овце, и тѣ едва вървѣха. Заради тѣхъ азъ трѣбваше да карамъ полека.

Петърчо ме стигна съ овцетѣ си и ме замина. Колко му се молихъ да ме чака заедно да вървимъ! Нъ той, замръзналъ като мене не искаше и да ме чуе.

Заминаха ме и другитѣ другари, и звѣнциитѣ имъ едва се чуваха далече нейдѣ въ тъмнината.

Ето и дѣдо Косто ме стигна.

— Моля ти се, дѣдо Косто, чакай ме да вървимъ заедно — страхъ ме е, ще ме изѣдатъ вълцитѣ — нъ вмѣсто него ми отговори съ грозно виене побѣснѣлата вече хала, а той безмилно гонѣше стадото си напрѣдъ, до като се изгуби отъ очитѣ ми.

Опитахъ се и азъ да карамъ по-бърже, нъ болнитѣ овчици оставаха назадъ и щѣха да се изгубятъ, а бѣше ме страхъ, че господарѣтъ ще ме прѣбие зарадъ тѣхъ, пъкъ бѣше ми мило да ги оставя да бждатъ разкъсани отъ вълцитѣ.

И тѣй, моитѣ другари, съ които, прѣкарахъ цѣлото лѣто въ весели игри и пѣсни, не искаха и да ме чуятъ, когато азъ съ плачъ имъ се молѣхъ да ме чакатъ. Само единъ другаръ имашъ вѣренъ, който никога не ме оставяше — кучето ми Караманъ — голѣмо черно куче, което винаги ми помагаше. То и сега вървѣше послѣдно въ стадото задъ болнитѣ овце, и въ случай на опасность, въ него бѣ ми всичката надежда.

Увитъ въ вѣхтия си опанжакъ, азъ вървѣхъ напрѣдъ, а на Карамана възлагахъ грижата да прибира овцетѣ отзади.